

LBRIS
Hideaway
Nora Roberts

We know
books

Copyright © 2020 Nora Roberts

Toate drepturile rezervate

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

După furtună
Nora Roberts

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA
După furtună / Nora Roberts
trad. din lb. engleză: Daniela Truția -
București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9408-9

I. Truția, Daniela (trad.)

821.111

NORA ROBERTS

După furtună

Traducere din limba engleză
Daniela Truția

LITERA
București

capitolul 1

Big Sur, 2001

Când Liam Sullivan a murit la vârsta de 91 de ani, în somn, în pat, lângă soția lui de 65 de ani, a fost jelit de toată lumea.

Plecuse o legendă.

Născut în căsuța pitită printre coline verzi și câmpii din preajma satului Glendree, comitatul Clare, fusese al șaptelea și ultimul copil al lui Seamus și Ailish Sullivan. Cunoscuse ce înseamnă foamea în anii de privațiune, nu uitase niciodată gustul budincii cu pâine și unt a mamei lui, nici dosul de palmă pe care-l încasa de la ea atunci când îl merita.

Pierduse un unchi și pe fratele cel mai mare în Primul Război Mondial, jelise o soră care murise la nici 18 ani, dând naștere celui de-al doilea copil.

Cunoscuse încă de la o vârstă fragedă munca istovitoare de a ara un câmp, la coarnele plugului tras de un cal pe nume Moon. Învățase să tundă oi, să taie un miel, să mulgă o vacă și să ridice un zid de piatră. Toată viața sa îndelungată își amintise de serile în care familia se aduna în jurul focului: mirosul fumului de turbă, vocea cristalină a mamei lui intonând un cântec, zâmbetul tatălui în timp ce cânta la vioară. Și dansul.

Copil fiind, uneori câștigase câțiva bănuți cântând la cârciumă, în vreme ce localnicii își beau halbele și stăteau de vorbă despre muncile agricole și despre politică. Glasul lui înalt de tenor făcea să-ți dea lacrimile, iar trupul ager și picioarele sprintene și pricepute la dans descreșteau frunțile tuturor.

Numai că el își dorea mai mult decât să are câmpul și să mulgă vaca, mult mai mult decât bănuți câștigați la cârciumioara din Glendree.

Cu puțin înainte să împlinească 16 ani lăsase în urmă casa părintească, cu câteva lire prețioase în buzunar. Îndurase traversarea Atlanticului alături de alții care visau la mai mult, înghesuți în spațiile înguste de sub punte. Când vaporul se legăna și se apleca de furtună, iar aerul duhnea a vomă și spaimă, îi mulțumise lui Dumnezeu pentru cât era de rezistent.

Scrisese scrisori, ca un fiu bun ce era, cu gând să le trimită acasă la sfârșitul călătoriei și ridicase moralul celorlalți pasageri cu cântecele și dansul lui.

Flirtase și se sărutase cu o blondă dornică din Cork pe nume Mary, care mergea la Brooklyn, să se angajeze cameristă la vreo casă înstărită. Stătuse împreună cu ea în aerul răcoros și proaspăt – în sfârșit proaspăt – privind măreata doamnă cu torța ridicată. Și-și spusese că viața lui începea abia atunci.

Atâta culoare, zgomot și mișcare, atâția oameni îngrămădiți într-un singur loc. Nu numai la un ocean distanță de ferma unde se născuse și crescuse, se gândise el. La distanță de o lume întreagă. O lume care acum era a lui.

Urma să fie ucenic la fratele mamei lui, Michael Donahue, măcelar în hala de carne din Manhattan. În casa unchiului fusese primit cu brațele deschise și i se oferise un pat într-o cameră pe care o împărțea cu doi dintre verii lui. Deși în numai câteva săptămâni ajunsese să deteste sunetele și mirosurile care țineau de munca aceea, totuși își câștiga existența. Dar își dorea mai mult.

Avusese parte de acel „mai mult” cu prima ocazie când cheltuisese ceva din banii câștigați cu atâta trudă ca să stea într-o sală de cinematograf alături de Mary cea cu părul de culoarea inului. Acolo cunoscuse magia

de pe ecranul argintiu, lumi cu mult peste tot ce știa el, lumi care puteau oferi tot ce-și putea dori un om.

În acele lumi nu exista sunetul fierăstrăului de oase, nici bufniturile de satâr. Până și Mary cea frumoasă dispărea, pe măsură ce el simțea că se pierde în ecran și în lumea pe care o vedea acolo.

Femei frumoase, bărbați viteji, dramă, bucurie. Când revenise la realitate, văzuse în jur chipurile extaziate ale spectatorilor, lacrimi, râsete, aplauze.

Își spusese că toate acestea erau hrană pentru un pântec flămând, pătură pentru un trup înfrigorat, lumină pentru un suflet rănit.

La mai puțin de un an de când zărise New Yorkul de pe puntea unui vapor, plecase în Vest.

Traversase țara, uimit de cât era de mare, de cum se schimbau priveliștile și anotimpurile. Dormise pe câmp, în hambare sau în cămăruțe din spatele unor baruri unde își oferise glasul în schimbul unui pat.

O dată chiar petrecuse o noapte la închisoare, după o încăierare într-o așezare pe nume Wichita.

Învățase cum să facă blatul în trenuri, cum să se fe-rească de poliție și, după cum avea să declare în nenumăratele interviuri pe care urma să le dea pe parcursul carierei, trăise o aventură pe cinste.

După aproape doi ani de peregrinări, când zărise imensa pancartă albă pe care scria HOLLYWOODLAND, își jurase că aici își va afla norocul și-și va face un nume.

Își câștigase existența cu istețime, ba cu ajutorul vocii, ba punându-și la bătaie spatele puternic. Tot prin istețime ajunsese să se angajeze constructor de platouri de filmare, cântând tot timpul cât muncea. Interpreta pe ascuns scenele la care asista și exersa diverse accentuate auzite pe parcursul călătoriei de la Est la Vest.

Apariția filmului sonor fusese o schimbare radicală, astfel încât acum era nevoie de platouri construite anume în acest scop. Mulți actori pe care-i admirase în filme

mute se dovedeau a avea voci stridente sau găjăite, astfel încât stelele lor pâleau și se stingeau.

Norocul îi surăsese când un regizor îl auzise cântând în timp ce muncea. Era chiar melodia cu care un fost star al filmului mut trebuia să câștige inima iubitei într-o scenă muzicală.

Liam știa că acel actor n-ar fi reușit în veci să cânte melodia și, ciulind urechea, aflase că se căuta o altă voce. În mintea lui, asta însemna că se găsea la locul potrivit și în momentul potrivit pentru a fi chiar el vocea aceea.

E drept că nu apăruse pe ecran, dar vocea lui atrăsese atenția spectatorilor. Îi deschisese o ușă. Un rol de figurant, o apariție scurtă, apoi un rolișor unde rostise prima replică. Cărămidă cu cărămidă, pas cu pas, construise o fundație care se sprijinea pe munca, talentul și inepuizabila energie tipică unui Sullivan.

El, fiul de fermier din Clare, avea acum un impresar, un contract și pășea în epoca de aur a Hollywoodului, începând o carieră care urma să se întindă decenii și generații la rând.

O cunoscuse pe Rosemary când jucase alături de fășneța și populara Rosemary Ryan într-un film muzical – primul dintre cele cinci filme făcute împreună. Studioul alimentase bârfele din presă despre idila lor, ceea ce nici măcar nu fusese necesar.

Se căsătoriseră la mai puțin de un an după ce pusese ră ochii unul pe celălalt. Își petrecuseră luna de miere în Irlanda, în vizită la părinții lui și ai ei, în Mayo.

Își construiseră o casă mare și frumoasă în Beverly Hills și avuseseră un fiu, apoi o fiică.

Cumpăraseră terenul din Big Sur, fiindcă, la fel cum se întâmplase și cu povestea lor, fusese dragoste la prima vedere. Casa avea priveliște spre mare și primise denumirea de Refugiul Sullivan. Locuința chiar devenise un refugiu, apoi odată cu trecerea anilor, mai curând căminul lor.

Fiul lor fusese dovada vie că talentele îngemănate Sullivan-Ryan se transmiteau din generație în generație: steaua lui Hugo se înălțase de la statutul de copil-actor la cel de actor principal. Fiica lor, Maureen, alesese New Yorkul și Broadway.

Hugh avea să le ofere bucuria primului nepot, după care soția și marea lui iubire murise într-un accident de avion în timp ce se întorcea de la o filmare în Montana.

Nepotul, Aidan, urma să devină un alt star Sullivan al marelui ecran.

Convins în buna tradiție Sullivan că întâlnise iubirea vieții lui în persoana frumuseții blonde pe nume Charlotte Dupont, Aidan făcuse o nuntă în stil mare (cu fotografii exclusive pentru revista *People*), apoi îi cumpărase soției lui o vilă în Holmby Hills și-i dăruise lui Liam o strănepoată.

Această fetiță din a patra generație Sullivan primise numele de Caitlyn. Caitlyn Ryan Sullivan devenise peste noapte răsfățata Hollywoodului, cu ocazia debutului pe ecran la nici doi ani, în rolul bebelușului pus pe șotii și priceput să potrivească perechi din filmul *Cu tata suntem trei*?

Faptul că majoritatea cronicilor o considerau pe micuța Cate mai populară decât amândoi actorii principali (între care însăși mama ei) stârnise consternare în anumite cercuri.

Poate ca o ultimă experiență a celebrității din perioada preadolescenței, străbunicul o distribuise pe Cate la vârsta de șase ani în rolul nebunaticei Mary Kate din *Donovan's Dream*. Fetița petrecuse șase săptămâni filmând în Irlanda, alături de tatăl și bunicul ei și de cei doi străbunici.

Își rostise replicile cu un impecabil accent din vestul Irlandei, de parcă s-ar fi născut acolo.

Filmul, un mare succes comercial, lăudat și de critici, avea să fie ultimul jucat de Liam Sullivan. Într-unul din

rarele interviuri date spre sfârșitul vieții, așezat sub un prun înflorit și cu valurile Pacificului rostogolindu-se la nesfârșit spre țărm, declarase că și el, la fel ca Donovan, își văzuse visul împlinit. Făcuse un film frumos, alături de femeia pe care o iubea de șase decenii, de fiul lor Hugh, de nepotul Aidan și de steluța strălucitoare care era strănepoata lui, Cate,

Declarase că filmele îi oferiseră cea mai măreață aventură, astfel încât acesta din urmă fusese o încununare perfectă a isprăvilor duhului din sticlă care-i guvername viața.

Într-o după-amiază de februarie, rece dar însorită, la trei săptămâni de la moartea lui, văduva, familia și mulți dintre prietenii pe care și-i făcuse Liam de-a lungul anilor se adunară pe domeniul de la Big Sur, la insistențele lui Rosemary, ca să omagieze o viață trăită frumos și plenar.

Ținură o înmormântare simbolică în Los Angeles, cu lumânări și discursuri, dar cu scopul de a rememora câtă bucurie le adusese Liam tuturor.

Ascultară discursuri, mici istorioare, vărsară lacrimi. Dar exista și muzică, se azeau răsede, copii care se jucau în casă și afară. Se servea mâncare, whisky și vin.

Rosemary, al cărei păr era acum la fel de alb ca zăpada care zăbovea pe crestele munților Santa Lucia, savura ziua – cam obosită, e drept – în fața șemineului înalt de piatră din camera de zi. De acolo putea privi copiii, căroră puțin le păsa de gerul iernii sau de oceanul care se vedea în depărtare.

Când fiul ei Hugo veni să se așeze alături de ea, Rosemary îl luă de mână.

– Poate mă crezi o bătrână ȳicnită, dar știi că încă îl simt aproape, de parcă s-ar afla chiar lângă mine?

Glasul lui Rosemary, la fel ca glasul răposatului ei soț, încă păstra o urmă de accent irlandez.

– Cum să te cred o bătrână ȳicnită, când și eu am același sentiment?

Rosemary se întoarse spre el, cu părul acum tuns scurt din comoditate și de hatărul modei, cu ochii ei verzi scânteind plini de umor.

– Sora ta ar zice că am luat-o razna amândoi. Oare cum am putut să aduc pe lume un copil atât de pragmatic ca Maureen?

Luă ceaiul pe care i-l oferise Hugo și ridică din sprânceană.

– Ai pus și whisky?

– Doar o cunosc pe maică-mea.

– E drept, băiete, dar încă nu știi tot.

Sorbi din ceai și oftă, apoi își privi fiul cu atenție. Ce mult semăna cu tatăl lui, își spuse ea. Afurisita de frumusețe irlandeză! Fiul ei, copilul ei, avea acum fire albe și ochii de un albastru fără pereche.

– Știi cât ai suferit când ai pierdut-o pe Livvy. A fost ceva atât de brusc, atât de crud. În micuța ta Caitlyn o văd pe ea și nu-i vorba doar de trăsături. Au aceeași lumină, aceeași bucurie, aceeași încrâncenare. Uite că iar vorbesc aiurea.

– Ba nu, și eu văd aceleași lucruri. O ascult râzând pe Caitlyn și o aud pe Livvy. Fetița asta e o comoară pentru mine.

– Știi, la fel și pentru mine. Tot așa a fost și pentru tatăl tău. Hugh, mă bucur că ai întâlnit-o pe Lily și că după atâta vreme ȳi-ai găsit fericirea. E o mamă bună pentru copiii ei și s-a dovedit o bunică iubitoare pentru Caitlyn în acești ultimi patru ani.

– Așa e.

– Tocmai pentru că știi asta și știi că Maureen a noastră e fericită, la fel cum sunt copiii ei și copiii copiilor ei, am luat o hotărâre.

– Legat de ce?

- De restul vieții mele. Iubesc această casă, murmură ea. Iubesc întreg domeniul. Îl cunosc pe orice fel de lumină, în orice anotimp, în orice stare de spirit. Știi că nu ne-am vândut casa din Los Angeles, în primul rând din motive sentimentale, dar și fiindcă era convenabil s-o avem dacă vreunul din noi munea acolo pentru un timp.

- Și acum vrei s-o vinzi?

- Cred că nu. Îmi sunt dragi amintirile de acolo. Știi că avem casa din New York și că i-o dau lui Maureen. Aș dori să știu dacă tu vrei să ai casa din Los Angeles sau pe asta. Trebuie să știu, fiindcă eu plec în Irlanda.

- Mergi în vizită?

- Mă mut acolo. Așteaptă puțin, continuă ea înaintea ca Hugo să apuce să deschidă gura. E drept că am crescut la Boston de la vârsta de zece ani, dar încă am o familie în Irlanda. Rădăcinile mele sunt acolo. Acolo e și familia tatălui tău.

Hugo își puse palma peste a ei și ridică bărbia spre feaștea înaltă, dincolo de care se vedeau copiii și familia.

- Ai și aici o familie.

- Adevărat. Aici, la New York, la Boston, în Clare, Mayo și, Domnul să ne binecuvânteze, acum chiar și la Londra. Dar știu că ne-am extins, așa-i, dragule?

- Se pare că da.

- Sper să vină toți să mă viziteze. Însă în momentul de față îmi doresc să fiu în Irlanda. Îmi doresc liniște și verdeață. Zâmbi spre fiul ei, cu un licăr în priviri. O bătrână văduvă care coace pâine neagră și tricotează șaluri.

- Habar n-ai să faci pâine și nici să tricotezi.

Rosemary îl plesni în glumă peste mână.

- Ha! Dar pot să învăț, chiar și la vârsta mea, nu? Știu că ai familia ta, cu Lily, dar e timpul să-mi văd și eu de viața mea. Dumnezeu știe cum am reușit, eu și Liam, să strângem atâția bani făcând o muncă pe care am iubit-o.

- E vorba de talent. Hugo o bătu ușor cu degetul pe frunte. Și de minte.

- Ei, sigur, noi am avut și una, și alta. Iar acum vreau să împart cu voi ce am agonisit. Eu una îmi doresc căsuța aceea drăguță pe care am cumpărat-o în Mayo. Deci, Hugo, ce alegi? Beverly Hills sau Big Sur?

- Îmi place aici. Rosemary zâmbi, iar el clătină din cap. Știai chiar înainte să mă întreb.

- Îmi cunosc fiul mai bine decât își cunoaște el mama. Atunci ne-am înțeles. Domeniul îți aparține. Și sunt convinsă că ai să te îngrijești de el.

- Știi bine că da, dar...

- Nu vreau să aud nimic. Decizia mea e luată. Mă aștept să am unde să pun capul când voi veni în vizită. Și am să vin. Eu și tatăl tău am petrecut ani frumoși aici. Vreau ca și copiii noștri să aibă parte de ani buni în acest loc. Rosemary îl bătu pe mână. Ia privește, Hugh. Răse văzând-o pe Cate cum făcea roata. Acolo e viitorul și sunt recunoscătoare că am pus și eu umărul la el.

În timp ce Cate continua să facă roata ca să-și amuze doi dintre verișorii mai mici, părinții ei se certau în apartamentul unde fuseseră găzduiți.

Charlotte, cu părul adunat într-un coc elegant anume pentru această ocazie, măsura podeaua de lemn în sus și în jos, cu tocurele pantofilor de firmă tăcând nerăbdător ca niște pocnituri din degete. Energia ei debordantă îl fascinase cândva pe Aidan. Acum pur și simplu îl epuiza.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Aidan, vreau să plecăm de aici.

- Vom pleca mâine după-amiază, cum am stabilit.

Charlotte se răsuci spre el bosumflată, cu ochii sticlind de lacrimi furioase. Lumina blândă de iarnă se revărsa pe ușile mari cu glasvand din spatele ei, învăluind-o într-un fel de aureolă.

- Mi-a ajuns, nu înțelegi? Nu vezi că nu mai rezist nervos? De ce naiba trebuie să rămânem mâine la un nenorocit de prânz? Am stat la cina aia idioată aseară, am înghițit toată aiureala nesfârșită de azi, ca să nu mai vorbesc de înmormântare. O înmormântare care nu se mai termina. Câte povești mai trebuie să aud despre marele Liam Sullivan?

Cândva Aidan își închipsea că ea înțelegea legăturile lor strânse de familie, apoi sperase că va ajunge să le înțeleagă. Acum era limpede pentru amândoi că Charlotte doar le tolera. Până când încetase să facă și asta.

Obosit peste poate, Aidan se așeză și-și întinse pentru o clipă picioarele lungi. Începuse să-și lase barbă pentru un rol în care urma să joace, iar barba îi dădea mâncărimi și-l enerva. Detesta senzația, iar în acel moment avea același sentiment și față de soția lui. În ultima vreme reușiseră să mai netezească asperitățile din căsnicia lor. Acum părea că se loveau de un nou obstacol.

- Charlotte, e important pentru bunica mea, pentru tata, pentru mine, pentru toată familia.

- Aidan, familia ta mă înghite cu fulgi cu tot.

Se răsuci pe călcăie, fluturându-și brațele. Câtă teatură pentru încă vreo câteva ore, își zise el.

- E vorba de încă o noapte, iar până la cină vom rămâne doar o mână de oameni. Măine pe vremea asta suntem acasă. Aidan însă avem oaspeți, Charlotte. În momentul ăsta ar trebui să fim jos.

- Las-o pe bunica ta să-i întâmpine. Sau pe tatăl tău. Sau du-te tu. De ce nu pot să iau avionul și să mă întorc acasă?

- Pentru că-i avionul tatălui meu, iar tu, Caitlyn și cu mine vom zbura acasă mâine, împreună cu el și cu Lily. Până una-alta, suntem împreună.

- Dacă am avea propriul avion, n-am fi nevoiți să așteptăm.

Aidan simți cum îl cuprinde durerea de cap.

- Chiar trebuie să plecăm? În acest moment?

Ea ridică din umeri.

- Nu mi-ar simți nimeni lipsa.

El încercă altă abordare și-i zâmbi. Știa din proprie experiență că soția lui reacționează mai bine la vorbă bună decât la asprime.

- Ba da. Eu.

Ea oftă și-i răspunse la zâmbet. Avea un zâmbet care topea inima unui bărbat, își zise el.

- Sunt așa o pacoste!

- Da, dar ești pacostea mea.

Ea râse scurt, se apropie de el și i se așeză în poală.

- Iartă-mă, iubitul. Îmi pare rău. Adică aproape regret. Într-un fel regret. Știi că nu mi-a plăcut niciodată locul ăsta. Mi se pare atât de izolat încât îmi dă o senzație de claustrofobie. Știu că tu nu înțelegi cum vine asta.

Aidan își dădea seama că nu era cazul să-i mângâie părul blond și strălucitor după ce ea și-l aranjase cu mîgălă, așa că se mulțumi s-o sărute ușor pe tâmplă.

- Înțeleg, dar mâine ajungem acasă. Trebuie să mai rezisti numai o noapte. Pentru bunica, pentru tata. Și pentru mine.

Charlotte pufni, apoi îl înghionti în umăr și-i oferi bine-cunoscuta expresie îmbufnată. Buzele pline și trandafirii, bosumflate, și ochii blânzi, de un albastru limpede, cu genele date cu rimel.

- Mai bine vezi că-mi rămâi dator. Dator vândut.

- Ce ai zice de un weekend prelungit la Cabo?

Ea icni și-i cuprinse obrazul cu palmele.

- Vorbești serios?

- Mai sunt câteva săptămâni până când încep filmările. Își trecu palma peste ceafă. Să zicem c-o întindem la mare câteva zile. Cate va fi în culmea încântării.

- Are școală, Aidan.

- Luăm cu noi un profesor particular.